

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-130)

Sep (2) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....19
6. திருவிருத்தம்.....28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 107)

661. க்ருதாகம:

அடுத்து சக்தீசாவதாரம் கூறப்படுகிறது. நாநாமந்த்ரமர்யீ வித்யாம் வ்யஞ்ஜயத்யமல ஆத்மநாம் - அனைத்துவிதமான ஆகமங்களையும் உபதேசிப்பவனாக உள்ள அவன், தூய்மையான மனம் கொண்டவர்களுக்கு பலவிதமான மந்த்ரங்களை உபதேசிக்கிறான்.

662. அநிர்த்தேச்யவபு:

அந்தந்த யுகங்களுக்கு ஏற்றபடியான திருமேனிகளை எடுப்பதால், இப்படிப்பட்டது என்று கூற இயலாத சரீரம் கொண்டவன். யுகாநுஸாரகாந்திச்ச - யுகங்களின் தன்மைக்கு ஏற்றபடி திருமேனியின் காந்தி கொண்டவன்.

663. விஷ்ணு:

தன்னுடைய நியமனம் செய்யும் சக்தி காரணமாக எங்கும் வ்யாபித்துள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- மந்த்ரவர்ணனம் - ஸர்வசக்த்யாத்மநே - அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டவன்

- ஆதித்ய புராணம் – யஸ்மாத் விஷ்டமிதம் ஸர்வம் தஸ்ய சக்த்யா மஹாத்மந: தஸ்மாத் ஸ ப்ரோச்யதே விஷ்ணு: விசேர்தாதோ: ப்ரவேசநாத் – அனைத்து உலகங்களையும் வ்யாபித்து நிற்பதால் அவன் விஷ்ணு எனப்படுகிறான். விஷ்ணு என்னும் பதம் விச் = புகுதல் என்பதிலிருந்து வந்ததாகும்.
- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (69-13) – விஷ்ணுர்விக்ரமணாத் – தன்னுடைய திருவடியால் மூன்று உலகங்களையும் அளந்ததால் விஷ்ணு எனப்படுகிறான்.

664. வீர:

ஆஜ்ஞாதப்ரவீசுஷுகேணைவ கதாசக்ரத்வயேந து ப்ரேரிதேந ஹிநஸ்த்யாசு ஸாதுஸந்தாபககாரிண: - தன்னுடைய ஆணைக்காக எப்போது காத்து நிற்கும் கதை மற்றும் சக்கரம் ஆகியவற்றை ஏவி, தனது அடியார்களுக்கு ஆபத்து உண்டாக்குபவர்களை உடனே முடிக்கிறான்.

665. அநந்த:

தேசம், காலம், வஸ்து என்று எவற்றாலும் அளவுபடாமல் உள்ளவன். கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- மந்த்ரவர்ணனம் – அநந்தமூர்த்தயே – எண்ணற்ற மூர்த்தங்கள் கொண்டவன்
- கீதை (10-19) – நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே – என்னால் கட்டுப்படுத்தப்படும் பொருள்களுக்கு எல்லையே இல்லை.
- தைத்திரீயம் – அதைதஸ்யைவ அந்தோ நாஸ்தி யத் ப்ரஹ்ம – ப்ரஹ்மம் எனப்படும் அதற்கு எல்லையே இல்லை

- தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்மம் - ப்ரஹ்மம் ஸத்யமானது, ஆனந்தமயமானது, எல்லையற்றது

இவை அனைத்து எதனை உணர்த்துகின்றன என்றால் அவன் எப்போதும், எந்த இடத்திலும், அனைத்துவிதங்களிலும் செயலாற்றியபடியே உள்ளான் என்பதாகும். அவன் எதனாலும் வரையறுக்கப்படாதவன் என்பதன் மூலம், அந்தந்த பொருள்களும் அவனும் ஒன்றே அன்று பொருள் அல்ல; அவன் இல்லாமல் அவை ஏதும் இல்லை என்றே பொருள்படும்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 130)

இங்கு பூர்வபக்ஷி ஒரு கேள்வி எழுப்பலாம். ஜகத்காரணமாக உள்ள ப்ரஹ்மம், ஜீவனை ஒத்த தன்மைகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்றால் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-3-2) - அநேந ஜீவேநாத்மநா - பலவாக உள்ள ஜீவாத்மாக்களில் - என்றும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - தத் த்வம் அஸி - நீயே அதுவாகிறாய் - என்றும் கூறப்பட்ட வரிகளில் உள்ள வேற்றுமை உருபுகள் எவ்விதம் பொருந்தும்? இவர்களை நாம் எதிர்கேள்வி ஒன்று கேட்கிறோம். ப்ரஹ்மம் சிறிதளவு கூட தோஷம் அற்றதாகவும், தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளதாகவும், ஸத்யஸங்கல்பம் கொண்டதாகவும், உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடமாகவும் உள்ளது; இப்படியாக ஜகத்காரணமாக விளங்கும் ப்ரஹ்மமானது - எல்லையற்ற துன்பங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், கர்மத்தின் வசப்பட்டு நிற்பதாகவும், அனைத்துவிதமான அவித்யை போன்ற பலவற்றுடன் கூடியதாகவும் உள்ள ஜீவாத்மாவின் தன்மையை எவ்வாறு ஒத்திருக்க முடியும்?

இதற்குப் பூர்வபக்ஷிகள், "நீங்கள் கூறும் இரண்டு தன்மைகளில் ஏதோ ஒன்றைத் தவறு என்று வைத்துக் கொண்டால் பொருந்திவிடும். அப்போது ஜீவனின் தன்மைகளைக் கொண்டதாகவே ப்ரஹ்மமும் உள்ளது என்றாகிவிடுமே!", என்று கேட்கலாம். நாம் இவர்களிடம் கேட்பது - எந்த வரியானது தவறு என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள்? தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் இருப்பிடமாக உள்ள ஜீவன் குறித்த கருத்தைத் தள்ளவேண்டுமா? அல்லது தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாகவும், உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டதாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய கருத்துக்களைத் தள்ளவேண்டுமா? இதற்குப் பூர்வபக்ஷிகள், "கல்யாணகுணங்கள் அனைத்திற்கும் இருப்பிடமாகவும், தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாகவும் உள்ள

ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்தே தள்ளப்படவேண்டும்; காரணம் ப்ரஹ்மம் எல்லையற்ற காலம் அவித்யைக்கு அடிப்படையாக உள்ளதால் அது தாழ்வுகளுடன் உள்ளதாக மயக்கத்தால் அறியப்படுகிறது; இந்த மயக்கம் தவறானது என்பதால் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய கருத்துக்களே இங்கு தள்ளப்பட்ட வேண்டியது”, என்பர். இதற்கு நாம் விடை அளிப்போம் - நீங்கள் கூறுவது முன்னுக்குப் பின் முரணாக உள்ளது. ப்ரஹ்மம் அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளது, தாழ்வான அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளது போன்ற மாயத்தோற்றத்தையும் அளிக்கிறது என்கிறீர்கள் - இது முரண்பாடு அல்லவோ?

தள்ளப்படவேண்டிய விஷயங்களுடனான ஸம்பந்தம் என்பது - அவித்யையின் அடிப்படையாக இருத்தல், அந்த அவித்யை காரணமாக ஏற்படும் துன்பங்களுக்கு இருப்பிடமாக இருத்தல் என்னும் மாயத்தோற்றம் போன்றவையே ஆகும். இந்த ஸம்பந்தம் கொண்டிருத்தல், இந்த ஸம்பந்தத்திற்கு எதிர்த்தட்டாக இருத்தல் என்ற இரண்டும் ஒரே வஸ்துவிடம் இருத்தல் என்பது முரண்பாடு அல்லவோ? இதற்கு நீங்கள், “ப்ரஹ்மம் மாயத்தோற்றம் காரணமாகவே ஸம்பந்தம் கொண்டது போன்று உள்ளது, உண்மையில் அத்தகைய ஸம்பந்தம் இல்லை”, என்று கூறக்கூடாது. மாயத்தோற்றம் என்பது வாழ்க்கையுடன் முரண்பட்டதே ஆகும்; இப்படிப்பட்ட மாயத்தோற்றம் வாழ்வின் குறிக்கோளைத் திசை திருப்பிவிடும் என்றும், இதன் காரணமாக வேதாந்தங்களை நன்கு அறியவேண்டும் என்றும், இத்தகைய வேதாந்தங்கள் மூலம் குறிக்கோள் திசை திரும்பாமல் இருக்கும் என்றும் நீங்கள் கூறியுள்ளீர்கள். ஆக குறிக்கோளைத் திசை திருப்பும் கருத்துக்களைத் தள்ளவேண்டியது அவசியமே ஆகிறது. இத்தகைய கருத்துக்களுடன் கொள்ளும் ஸம்பந்தம் என்பது தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாகவும், குணங்களின் இருப்பிடமாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மத்துடன் முரண்பட்டே உள்ளதாகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 130)

ஜாதி, குலம் குறித்த விளக்கம், ஜாதி நீங்காமை

மூலம் -

ந சூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதா: ஸ்ம்ருதா:

ஸர்வவர்ணேஷு சூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜநார்த்தனே

என்று பகவத்பக்தியாகிற குணவிசேஷ ஸதஸப்தாவங்களாலே அபக்ருஷ்ட ஜாதீயரை உத்க்ருஷ்ட ஜாதீய வாசக சப்தத்தாலே சொல்லியும், உத்க்ருஷ்ட ஜாதீயரை அபக்ருஷ்ட ஜாதீய வாசக சப்தத்தாலே சொல்லியும் இருந்தது. இதடியாக பகவத்பக்தரெல்லாரும் ஏகஜாதியரன்றோ என்று ம்ருதுப்ரஜ்ஞர்கள் நினைப்பார்கள். இங்ஙனையாகில் பாகவத ப்ராஹ்மணன் இன்னபடியே வர்த்திப்பான், பாகவத சூத்ரன் இன்னபடியே வர்த்திப்பான் என்று ஆசார நியமங்கள் சொல்லும் ஸர்வசாஸ்த்ரங்களும் விரோதிக்கும். கேவல ப்ராஹ்மணனுக்கும் கேவல சூத்ரனுக்குமுள்ள எல்லை பாகவத ப்ராஹ்மணனுக்கும் பாகவத சூத்ரனுக்கும் கொள்ளவேணுமென்றும், இவர்களை ஸமரென்கிற சாஸ்த்ரங்களும் பரமபுருஷார்த்த ஸாம்யாதிகளாலே என்றும் கிடாம்பி அப்புள்ளார் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - மஹாபாரதம் - ந சூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதா: ஸ்ம்ருதா:

ஸர்வவர்ணேஷு சூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜநார்த்தனே - பகவானிடம் பக்தி

கொண்ட சூத்ரர்கள் சூத்ரர்கள் அல்லர்; அவர்கள் பாகவதர்களான ப்ராஹ்மணர்களே ஆவர்; அனைத்து ஜாதியிலும் யாருக்கு ஜனார்த்தனனிடம் பக்தி இல்லையோ அவர்கள் சூத்ரர்களே ஆவர் - என்றது காண்க. இப்படியாக பகவானிடம் கொண்ட பக்தி, பக்தி இல்லாத தன்மை ஆகியவை மூலம் தாழ்ந்த குலத்தவர்களை உயர்ந்த குலம் என்றும், உயர்ந்த குலத்தினரை தாழ்ந்த குலம் என்றும் கூறியதைக் காணலாம். ஆனால் மந்தமான அறிவு கொண்டவர்கள், “பகவானிடம் பக்தி கொண்டவர்கள் அனைவரும் ஒரே குலம் அல்லவோ?” என்று கேட்கலாம். இவ்விதம் கொண்டால், “ஸர்வேச்வரனின் பக்தனாக உள்ள ப்ராஹ்மணன் இவ்விதம் நடந்துகொள்வான், ஸர்வேச்வரனின் பக்தனாக உள்ள சூத்ரன் இவ்விதம் நடந்துகொள்வான்”, என்று அவரவர்களுக்கு உரிய நடத்தை குறித்துக் கூறுகின்ற அனைத்து சாஸ்த்ரங்களும் விரோதமாகிவிடும். பகவத் பக்தி இல்லாத ப்ராஹ்மணன் மற்றும் பகவத் பக்தி இல்லாத சூத்ரன் ஆகியோருக்கு இடையில் உள்ள வேறுபாடு என்பது, பகவத் பக்தி உள்ள ப்ராஹ்மணன் மற்றும் பகவத் பக்தி உள்ள சூத்ரன் ஆகியோருக்கு இடையிலும் உள்ளது என்று புரிந்து கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் இருவரும் ஸமம் என்று கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும், அவர்களுடைய பலனாகிய மோக்ஷம் என்பது ஸமம் என்பதை மட்டுமே உணர்த்துகின்றன. இதனை கிடாம்பி அப்புள்ளார் அருளிச்செய்துள்ளார்.

மூலம் - “குலம் தரும்” என்கிற பாட்டுக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணின அபியுக்தரும் - ஜந்மத்தால் வருத்தத்தால் குறைந்தான் ஒருத்தனுக்கு பகவத்ஸம்பந்தமுண்டானாலும் அவனை இவையுடையான் ஒருத்தன் தாழ் நினைக்கக் கூச வேண்டும்படியாயிற்று பகவத்ப்ரபாவமிருக்கும்படி; ஆனால் அவர்களோடு பெண் கொடுத்துக் கொள்ளுகிறதில்லையே என்னில் அது ஜாதி நிபந்தனம் ச்லோகை குணநிபந்தனை என்று நிஷ்கர்ஷித்தார்கள். “குலம் தரும்” என்றதுவும், “பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்ந்து” என்றதுவும் தொண்டக்குலத்தில் உத்கர்ஷம் சொன்னபடி. தேவதாந்தராதி ஸங்கீர்ண குலமன்றே இவனது.

மா ஜநிஷ்ட ஸ நோ வம்சே ஜாதோ வா த்ராக்விபத்யதாம்
ஆஜநம் மரணம் யஸ்ய வாஸுதேவோ வ தைவதம்

என்றிறே ஏகாந்தி குலத்தின் பாசுரம். இப்படி வேறொரு குலமானாலும் ஜாதி சப்தமும் குல சப்தமும் பிந்நார்த்தமாகவும் ப்ரயுக்தமாகையாலே ஜாதி பேதியாது; குலம் பேதிக்கும், திரு ஸுரபியானாலும் கோத்வம் கழியாதிறே.

விளக்கம் – பெரியதிருமொழி (1-1-9) – குலம் தரும் – நாராயண என்னும் திருநாமம் உயர்ந்த குலத்தை அளிக்கும் – என்னும் பாசுரத்திற்கு வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்த ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை, “தனது குலம், செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றால் மிகவும் தாழ்ந்த ஒருவனுக்கு பகவத் ஸம்பந்தம் உண்டாகிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அப்போது இவற்றால் உயர்ந்தவன் ஒருவன், அவனைத் தாழ்வாக நினைப்பதற்குக் கூட கூசுவான். இதற்குக் காரணம் பகவத் ப்ரபாவமே ஆகும். ஆனால் இதனையே காரணமாக வைத்து இருவருக்கும் இடையே பெண்கொடுத்தல் போன்ற ஸம்பந்தங்களுக்கு சாஸ்த்ரம் இடம் அளிப்பதில்லை. திருமணம் போன்றவை ஜாதியை அடிப்படையாகக் கொண்டவை; புகழ்வது என்பது நல்ல குணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை”, என்றது காண்க. பெரியதிருமொழி (1-1-9) – குலம் தரும், திருப்பல்லாண்டு (5) - பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்ந்து – பழைய குலத்தை நீக்கி – என்பதான பாசுரங்கள் அடியார்களின் குலத்தைப் புகழ்வதாக மட்டுமே உள்ளன. அதாவது இந்தப் பாசுரங்களில் கூறப்பட்ட வைஷ்ணவ குலம் என்பது, நாராயணனை அல்லாமல் மற்ற எந்த தேவதைகளுடனும் கலந்த குலம் அல்ல என்பதே இங்கு கூறப்பட்டதாகும். வராஹபுராணம் - மா ஜநிஷ்ட ஸ நோ வம்சே ஜாதோ வா த்ராக்விபத்யதாம் ஆஜந்ம மரணம் யஸ்ய வாஸுதேவோ வ தைவதம் – யார் ஒருவனுக்கு பிறப்பு முதல் இறப்பு முடிய வாஸுதேவன் தெய்வம் அல்லவோ, அவன் நம்முடைய குலத்தில் பிறக்கவேண்டாம்; அப்படியே பிறந்தாலும் அவன் விரைவாக மரணம் அடையட்டும் – என்று அல்லவோ பகவானிடம் மட்டுமே பக்தி கொண்டவர்கள் குறித்துக் கூறப்படுகிறது. ஒரு சில இடங்களில் குலம், ஜாதி ஆகிய இரண்டு சொற்களும் வெவ்வேறு பொருளில் உபயோகப்பட்டுள்ளன; (குலம் என்பது வைஷ்ணவகுலம் என்னும் பொருளிலும், ஜாதி என்பது அந்தண ஜாதி என்னும் பொருளிலும் உள்ளது) ஆகவே ஜாதி மாறக்கூடியதல்ல, குலம் மாறக்கூடியது. கோயிலில் உள்ள பசுவாக இருந்தாலும் அது பசு என்பது மாறாது அல்லவோ?

மூலம் – மஹர்ஷிகளும், ஸ சூத்ரா இதி மந்தவ்ய: இத்யாதிகளிற்படியே ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களைப் பற்ற உத்க்ருஷ்டர் பக்கல் அபக்ருஷ்ட சப்தமும், அபக்ருஷ்டர் பக்கல் உத்க்ருஷ்டர் சப்தமும் ப்ரயோகித்தார்களித்தனை. ஆகையால் பகவத் பக்தரல்லாத ப்ராஹ்மணர் சூத்ரர்களைப் போலே அநாதரணீயரென்றும், பகவத் பக்தரான சூத்ரர்கள் ப்ராஹ்மணரைப் போலே ச்லாகநீயரென்றும் சாஸ்த்ர தாத்தபர்யம். இங்ஙனல்லாதபோது,

சண்டாளமபி வருத்தஸ்தம் தம் தேவோ ப்ராஹ்மணம் விது:

சண்டாள: ப்ரத்யவஸிதா: பரிவ்ராஜக தாபஸா:

ந தேந வருத்தோ பவதி யேநாஸ்ய பலிதம் சிர:

பாலோபி ய: ப்ரஜாநாதி தம் தேவா: ஸ்தவிரம் விது:

என்று இப்புடைகளிலே நிந்தா ப்ரசம்ஸௌ பண்ணுகிற வாக்யங்களைக் கொண்டு ஸர்வமர்யாதைகளும் கலங்கும்படியாம். ஆன பின்பு

ப்ரதிபத்தி விசேஷார்த்தம் அந்யத்ராந்யத்வ கீர்த்தநம்

விசேஷவிதி ஸாகாங்க்ஷா: தத்ர தத்தத் ப்ரவ்ருத்தய:

என்று இங்குற்றைக்கும் ஸமாதானம்.

விளக்கம் – மஹரிஷிகளும் பாரமேஷ்ட்ய ஸம்ஹிதை - ஸ சூத்ரா இதி மந்தவ்ய: - நெற்றியில் குறுக்காக புண்ட்ரம் இடுபவன் சூத்ரனாகக் கொள்ளப்படுவான் – என்பது போன்ற வரிகள் மூலமாக, உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தவனைத் தாழ்ந்தவன் என்றும், தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவனை உயர்ந்தவன் என்றும் கூறியதைக் காணலாம். ஆகவே பகவத் பக்தி இல்லாத ப்ராஹ்மணனை சூத்ரன் போன்று தாழ்ந்தவனாகவே கொள்ளவேண்டும் என்றும், பகவத் பக்தி கொண்ட சூத்ரனை அந்தணர்கள் போன்று உயர்ந்தவர்களாகவே கொள்ளவேண்டும் என்றும்

சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன என்றாகிறது. இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், இப்படிப்பட்ட வரையறைகளைக் கூறுவதான கீழே உள்ள பல வாக்கியங்களும் முரணாக ஆகிவிடும்:

- மஹாபாரதம் (ஆச்வமேதிக பர்வம் - 116-8) - சண்டாளமபி வருத்தஸ்தம் தம் தேவோ ப்ராஹ்மணம் விது: - தன்னுடைய ஒழுக்கங்களைப் பின்பற்றும் சண்டாளனை, அந்தணன் என்றே தேவர்கள் அறிகின்றார்கள்.
- தக்ஷஸ்ம்ருதி (4-20) - சண்டாள: ப்ரத்யவஸிதா: பரிவ்ராஜக தாபஸா: - ஸந்ந்யாஸிகள் மற்றும் வாநப்ரஸ்தர்கள் தங்களுடைய ஒழுக்கத்திலிருந்து தவறினால் சண்டாளர்களே ஆவர்.
- மநு ஸ்ம்ருதி (2-156) - ந தேந வ்ருத்தோ பவதி யேநாஸ்ய பலிதம் சிர: பாலோபி ய: ப்ரஜாநாதி தம் தேவா: ஸ்தவிரம் விது: - தலை நரைத்தால் மட்டுமே ஒருவன் கிழவன் என்றாவதில்லை; சிறந்த ஞானம் கொண்ட சிறுவனைக் கூட கிழவன் என்றே தேவர்கள் கொள்கிறார்கள்.

மேலே உள்ள பலவற்றுக்கும் ஸமாதானம் - ப்ரதிபத்தி விசேஷார்த்தம் அந்யத்ராந்யத்வ கீர்த்தநம் விசேஷவிதி ஸாகாங்ஷா: தத்ர தத்தத் ப்ரவ்ருத்தய: - ஒரு குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனை, மற்றொரு குலத்தைச் சேர்ந்தவனாகப் புகழ்ந்து கூறுவது ஏனென்றால், அவ்விதம் அவனை எண்ணவேண்டும் என்பதற்காகவே ஆகும்; ஆனால் அவனை நமஸ்கரித்தல் போன்றதான செயல்களுக்குத் தனித்தனி விதிகள் உள்ளன - என்பதாகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 86)

274. இப்படி யிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும் போதைக்கு வஸ்தவ்ய மாசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத் ஸந்நிதியும்; வக்தவ்ய மாசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்; ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்; பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமு மநுஷ்டாநமும்; பரித்யாஜ்ய மவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமு மபிமாநமும்; கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்.

அவதாரிகை - ஆக தினசர்யோக்த மங்களாசாஸந அநுகூல ஸஹவாஸ ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்திகளை விவரித்தார் கீழ்; (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக் கொண்டு போரக்கடவன்) என்றத்தை விவரிக்கிறார் மேல் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை சூர்ணை 243ல் கூறப்பட்டதான தினசர்யையில் விளக்கப்பட்டதான மங்களாசாஸனத்துக்கு அநுகூலர்களாக உள்ளவர்களுடன் பழகுதல், ப்ரதிகூலரின் சேர்க்கையில் இருந்து பிரிதல் போன்றவற்றை விவரமாக அருளிச்செய்தார். அந்தச் சூர்ணையின் இறுதி வாக்கியமான “ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக் கொண்டு போரக்கடவன்” என்பதை அடுத்து விவரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இப்படி யிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும் போதைக்கு) என்றது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்களெல்லாம் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்து வரும் போதைக் கென்றபடி. (வஸ்தவ்யம் ஆசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத் ஸந்நிதியும்) அதாவது, இவனுக்கு வாஸஸ்தலம், ஹிதைஷியாய் உபதேசாதிகளாலே யிவற்றுக்கு உத்பாதகனான ஸ்வாசார்யனுடைய ஸந்நிதியும், அவன் காட்டிக் கொடுக்கக் கைக்கொண்டு அவனுகந்த விஷயமாய் தன் பக்கலிலே விசேஷ கடாசஷாதிகளைப் பண்ணிக் கொண்டு போரும் அர்ச்சாவதாரமான பகவான் ஸந்நிதியுமென்கை. இது ஸமுச்சயமுமன்று ஸம விகல்பமுமன்று, ஆசார்ய ஸந்நிதியே ப்ரதாநம். ததலாபத்தில் அர்ச்சாவதார ஸந்நிதி என்றபடி. ஆகையிறே ஆசார்ய ஸந்நிதியை முற்பட்ட வருளிச்செய்தது. “மத்பக்தைஸ் ஸஹ ஸம்வாஸ: ததஸித்தௌ மயாபிவா” என்றிறே பகவதுக்தியும். இனி வக்தவ்யம் தொடங்கி மேலடைய ஸமுச்சயம்.

விளக்கம் - “இப்படி யிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும் போதைக்கு” என்பது என்ன? இதுவரை கூறப்பட்டதான அநுகூலர் நட்பு போன்ற நேரத்தில் - என்று பொருள். “வஸ்தவ்யம் ஆசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத் ஸந்நிதியும்” என்பது என்ன? இப்படிப்பட்ட ஒருவன் வசிப்பதற்கு ஏற்ப இடம் எதுவென்றால் - இவனுடைய நன்மையை மட்டுமே எண்ணுபவராய், உபதேசம் போன்றவற்றால் இவனுக்கு அநுகூலர்களின் நட்பு போன்றவற்றை ஏற்படுத்தித் தருபவராய் உள்ள ஆசார்யனின் இருப்பிடமும்; ஆசார்யன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டு இவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதும், அந்த ஆசார்யனுக்கு ஏற்றதாக உள்ளதும், தன்னிடம் பலவிதமான விசேஷமான கடாசஷங்கள் செய்தபடி உள்ளதும் ஆகிய அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேச்வரன் உள்ள இடமும் ஆகும். இப்படியாக ஆசார்யன் உள்ள இடம், ஸர்வேச்வரன் உள்ள இடம் ஆகிய இரண்டையும் ஒன்றாக உரைத்தது என்பது - அவை இரண்டும் சமமானது என்ற பொருளில் அல்ல, அவை ஒரே பெருமை கொண்ட இடங்கள் என்ற பொருளில் அல்ல; ஆசார்யனின் இடமே முக்கியமானது, அது கிட்டாவிடில் அர்ச்சாவதார ஸ்தலம் ஏற்புடையது என்று கொள்ளவேண்டும். இதனால்தான் பகவத் சாஸ்த்ரம் - “மத்பக்தைஸ் ஸஹ ஸம்வாஸ: ததஸித்தௌ மயாபிவா - எனது அடியார்களுடன் கூடி வாழவேண்டும்; அது கிட்டவில்லை என்றால் என்னுடன் கூடி வாழவேண்டும் - என்று ஆசார்யனின் இடத்தை முதலில் உரைத்தது. தொடர்ந்து வரும் வாக்கியங்கள்

அனைத்தும், இரண்டு இடங்களும் ஒத்த மேன்மை கொண்டவை என்பதைக் கூறுவதாகவே உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (வக்தவ்யம் ஆசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்) அதாவது, இவனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாக்கால் சொல்லப்படுமது, துர்கதியே பற்றாசாகத் தன்னை அங்கீகரித்தருளின வாசார்யனுடைய தயா சஷாந்த்யாதி வைபவமும், எத்தனையேனும் தயாதிகுணபரிபூர்ணரு மேறிட்டுப் பார்க்கில் அருவருக்கும்படி நின்ற அநாத்ம குண பூர்த்தியாகிற தன்னுடைய நிகர்ஷமுமாகிற விவையுமென்கை. ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார், “நன்மையால்” என்கிற பாட்டுத் தொடங்கி இவை யிரண்டையும் விசதமாக அருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (வக்தவ்யம் ஆசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்) - இவன் தனது காலம் முழுவதும் தன்னுடைய வாயால் எதனைக் கூறியபடி இருக்கவேண்டும் என்றால், தனது தாழ்ந்த நிலையைக் கண்ணுற்றவுடன் தன்னை அங்கீகரித்து ஏற்றுக் கொண்ட ஆசார்யனின் தயை மற்றும் பொறுமை போன்ற வைபவங்கள்; எத்தனை பொறுமையும் தயையும் நிறைந்துள்ள பெரியவர்கள் கூடக் காண்பதற்கு வெறுக்கும்படியாக தீய குணங்களால் நிறைந்துள்ள தன்னுடைய தாழ்ந்த நிலை ஆகிய இரண்டையுமே ஆகும். இந்த இரண்டையே மதுரகவியாழ்வார் கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பில் (14) – நன்மையால் – என்பதில் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்) அதாவது, இவனுக்கு காலசுஷபத்துக்கும் போகத்துக்கு முறுப்பாக ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக் கொண்டு போரப்படுமது, “ராமாநுஜாங்கிரி சரணோஸ்மி” இத்யாதிப்படியே ஸர்வேச்வரன் குளிர நோக்குகைக் குடலாய், “ஸசாசார்ய வம்ஸோஜ்ஞேய: ஆசார்யாணா மஸாவஸா விதி ஆபகவத்த:” என்கிறபடியே, ஸ்வாசார்யாதி பரமாசார்ய பகவத்பர்யந்தையான குருபரம்பரையும், அந்த குருபரம்பரா ப்ராப்தமாய் ஸ்வாசார்யன் தனக்குத் தஞ்சமாக உபதேசித்த த்வயமுமென்கை. இத்தால் குருபரம்பரா பூர்வகமான த்வயமே யிவனுக்கு ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக் கொண்டு போரப்படுமதென்றபடி. பாஷ்யகாரர்க்கு காலசுஷப ப்ரகார மருளிச் செய்கிறவிடத்தில் “த்வய மர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா” என்றிறே பெரியபெருமானருளிச் செய்தது.

விளக்கம் - (ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்) - இப்படிப்பட்டவன் தனது பொழுதைப் போக்குவதற்கும்; அனுபவத்திற்குத் தனிமையில் உள்ளபோது எண்ணியபடி இருக்கவேண்டியது குறித்து உரைக்கிறார். ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் (102) - ராமாநுஜாங்கிரி சரணோஸ்மி - ராமாநுஜரின் திருவடிகளை நான் உபாயம் என்று பற்றியுள்ளேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் நன்றாகக் கடாசஷம் செய்வதற்குக் காரணமாக உள்ளதும்; ஸசாசார்ய வம்ஸோஜ்ஞேய: ஆசார்யாணா மஸாவஸா விதி ஆபகவத்த: - ஆசார்ய பரம்பரையில் தனது ஆசார்யன் தொடக்கமாக ஸர்வேச்வரன் முடிய உள்ள ஒவ்வொரு ஆசார்யனையும் யார் என்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது ஆசார்யன் தொடங்கி பரமாசார்யனான ஸர்வேச்வரன் முடிய உள்ள குரு பரம்பரையும், அந்தக் குருபரம்பரையில் தொடர்ந்து வந்த தனது ஆசார்யன் தனக்குத் தஞ்சம் என்று உபதேசித்ததும் ஆகிய த்வய மந்த்ரமே ஆகும். இதன் மூலம் ஆசார்ய பரம்பரை மூலமாக உபதேசம் செய்யப்பட்ட த்வய மந்த்ரமே இவன் தனியாக அமர்ந்து த்யானித்தபடி இருப்பதற்கு ஏற்றது என்று கருத்து. ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு பொழுது போக்கும் விதத்தை பெரியபெருமாள் அருளிச்செய்தபோது சரணாகதி கத்யத்தில் - த்வய மர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா - த்வய மந்த்ரத்தை அதன் பொருளுடன் எப்போதும் எண்ணியபடியே வாழ்வீராக - என்று உரைத்தான்.

வ்யாக்யானம் - (பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்) அதாவது, தனக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் ஊற்றிருக்கைக் குறுப்பாகக் கண்டகண்ட விடங்களிலே யிவனால் பரிக்ரஹிக்கப்படுமது, நாதமுநிகள் முதலாக இவ்வருகள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ப்ரகாசகமான திவ்ய வசநங்களும், அந்தவசநாநு ரூபமாக மறுவற்ற வநுஷ்டாநங்களு மென்கை. “ஸுவ்யாஹ்ருதாநி மஹதாம் ஸுக்ருதாநி ததஸ்த்த:”, ஸஞ்சிந்வந் தீர ஆஸீத் ஸிலஹாரீஸிலம் யதா” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்) - தனக்கு வேண்டிய ஞானம் மற்றும் அநுஷ்டானம் ஆகிய இரண்டின் மீதும் எப்போதும் பற்றுதல் இருப்பதற்காக இவன் செய்யவேண்டியது என்ன? அனைத்து இடங்களிலும் இவன் கைக்கொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால், நாதமுநிகள் தொடக்கமாக உள்ள பூர்வாசார்யர்களின், அறியப்படவேண்டிய பொருள்களை

நன்கு விளக்குகின்ற திவ்யமான சொற்கள் மற்றும் அந்தச் சொற்களைப் பின்பற்றி உள்ளதான நேர்மையான நடத்தை போன்றவை ஆகும். இதனை லக்ஷ்மீ தந்திரம் - ஸுவ்யாஹ்ருதாநி மஹதாம் ஸுக்ருதாநி ததஸ்த்த:; ஸஞ்சிந்வந் தீர ஆஸீத் ஸிலஹாரீஸிலம் யதா - நெற்களஞ்சியத்தில் உள்ள உதிரியான நெல்லை, அந்த நெல்லை மட்டுமே தனக்கு உணவாக நம்பியுள்ளவன் எவ்விதம் சேகரிப்பானோ, அது போன்று அறிவுள்ள ஒருவன் சிறந்தவர்களின் தோஷம் இல்லாத சொற்களையும், ஒழுக்கத்தையும் ஆங்காங்கு சேகரித்தபடி இருத்தல் வேண்டும் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (பரித்யாஜ்யம் அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் அபிமாநமும்) அதாவது ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந நாசகமென்னும் பயத்தாலே யிவனுக்கு ஸவாஸநமாக விடப்படுமது, வைஷ்ணவ லக்ஷணமில்லாதவர்களோட்டை ஸஹவாஸமும், அவர்கள் இவன் நம்முடையவன் என்று ஓரோரந்வயங்களாலே தன் திறத்தில் பண்ணுமபிமாநமுமென்கை.

விளக்கம் - (பரித்யாஜ்யம் அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் அபிமாநமும்) - நமது ஞானம் மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை அழித்துவிடும் என்ற அச்சம் காரணமாக ஒருவன் விடவேண்டியது என்னவென்றால் - வைஷ்ணவ லக்ஷணம் என்பது சிறிதும் இல்லாதவர்களின் நட்பு, அவர்கள் இவனிடம் "இவன் நம்மவன்" என்று ஒவ்வொரு செயலிலும் காட்டும் அன்பு போன்றவை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (கர்த்தவ்யம் ஆசார்யகைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்) - அதாவது இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுகூலமாகவே யெப்போதும் செய்யப்படுமது, மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யன் விஷயத்தில் ப்ரேம பூர்வகமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும், தந்நியோக பரதந்த்ரனாய்ப் பண்ணும் பகவத் கைங்கர்யமுமென்கை. ஆக, திநசர்யையிற் சொன்ன ஸ்வபாவ விசேஷங்களெல்லாம் (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக் கொண்டு போருகையாவது), இப்படி யிருந்துள்ள வஸ்தவ்ய வக்தவ்ய ஜப்தவ்ய பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்ய கர்த்தவ்யங்களை யறிந்து இவற்றிலே நிஷ்டனாய்ப் போருகை யென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (கர்த்தவ்யம் ஆசார்யகைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்) - சேதனன் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு நன்மை அளிப்பதற்கு ஏற்றபடி எப்போதும் செய்யவேண்டியது என்னவென்றால் - தனக்கு மிகவும் பெரிய உபகாரம் செய்த தனது ஆசார்யன் விஷயத்தில் ப்ரேமை ஏற்பட்டு, அதன் காரணமாகச் செய்யும் கைங்கர்யம்; அந்த ஆசார்யனின் கட்டளைக்கு ஏற்றபடி ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்பதாகும். ஆகவே சூர்ணை 243-ல் கூறப்பட்ட சேதனனின் ஸ்வபாவம் குறித்த விஷயங்கள் அனைத்தும் - கீழே கூறப்பட்டதான வசிக்கும் இடம், ஜபிக்கப்படுவது, ஏற்கப்படுவது, தள்ளப்படுவது, செய்யப்படுவது என்பவற்றை அறிந்து, அவற்றில் எப்போதும் நிலையாக நிற்பதே ஆகும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 96)

1-9-4 உடனமர் காதல் மகளிர் திருமகள் மண்மகளாயர்

மடமகள் என்றிவர் மூவராளு மூலகமும் மூன்றே

உடனவை யொக்க விழுங்கி யாலிலைச் சேர்ந்தவ னெம்மான்

கடல்மலி மாயப் பெருமான் கண்ணென் னொக்கலை யானே

பொருள் - அவர்களுடன் இவன் கூடியிருந்தால் மட்டுமே தரிக்கும்படியான காதலைக் கொண்ட பிராட்டிமார்கள் மஹாலக்ஷ்மி, பூமாதேவி மற்றும் நப்பின்னை ஆகிய மூவரும் ஆவர். தன்னால் ஆளப்படுவதும் காக்கப்படுவதும் ஆகிய லோகங்கள் மூன்றாக உள்ளது. ப்ரளய காலத்தில் இந்த அனைத்து உலகங்களையும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி ஒரே நேரத்தில் உட்கொண்டு, ஆலிலை மீது கண் வளர்ந்தவன்; எனக்குத் தலைவனாக உள்ளவன்; கடலைக் காட்டிலும் பரந்த மாயச்செயல்களையும், உயர்ந்த குணங்களையும் கொண்டவன் - இப்படிப்பட்டவனாகிய க்ருஷ்ணன் எனது இடுப்பிலே வந்து அமர்ந்துள்ளான்.

அவதாரிகை - மேன்மை அது; அகடிதகடநா ஸாமர்த்யம் அது; இப்படி இருக்கிறவன், யசோதைப் பிராட்டி மருங்கிலே இருக்குமாபோலே என் மருங்கிலே வந்திருக்கை தனக்குப் பெறாப்பேறாக நினைத்திரா நின்றான் என்கிறார்.

விளக்கம் - இவனுடைய மேன்மையையும், மற்ற யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றைச் செய்பவன் என்ற திறமையையும் முதலில் கூறுகிறார். அதன் பின்னர் இப்படிப்பட்டவன் யசோதைப் பிராட்டியாரின் இடுப்பில் எவ்விதம் அமர்ந்தானோ அது போன்று தனது இடுப்பில் வந்து அமர்வதைத் தான் பெற்ற பேறு என்று நினைத்து, வந்து அமர்ந்தான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உடனமர் காதல் மகளிர்) உடனே அமரவேண்டும்படியான காதலை உடைய பிராட்டிமார்; “அகலகில்லேன் இறையும்” என்றாயிற்று இவர்களிருப்பது. அவர்கள் ஆரென்னில், (திருமகள்) ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரதாந மஹிஷியாய், பட்டத்துக்கு உரியவளாய், “ந கச்சித் ந அபராத்தயதி” என்றிருக்கும் பெரியபிராட்டியார். (மண்மகள்) முதலிலே “குற்றம் பார்க்கக்கடவதோ” என்று அவனுக்குப் பொறைக்கு உவாத்தாய், பொறை விளையும்படியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (ஆயர் மடமகள்) அநுபவ ஸுகம் தானாய், தன் வடிவழகாலே துவக்கித் திருவுள்ளத்தில் குற்றம்படாதபடி இருக்கும் நப்பின்னைப் பிராட்டி. திருமகள் - அவன் ஐச்வரியம்; மண்மகள் - அது விளையும் பூமி; ஆயர் மடமகள் - அதை புஜிக்கிற போக்தாவானவள் என்றுமாம். (இவர் மூவர்) மேன்மைக்கும் புருஷகாரத்துக்கும் தனித்தனியே அமைந்திருக்கிற இவர்கள் மூவர். (ஆளும் உலகமும் மூன்றே) அவர்களுடைய படுக்கைப்பற்று இருக்கிறபடி. த்ரிவித சேதநரையுஞ் சொல்லுதல்; கீழும், மேலும், நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல்.

விளக்கம் - (உடனமர் காதல் மகளிர்) - ஸர்வேச்வரனை விட்டு ஒரு நொடி கூடப் பிரியாமல் அணைத்தபடி இருக்கவேண்டும் என்னும்படியான காதல் கொண்ட பிராட்டிமார்கள். திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் இறையும் - என்பதற்கு ஏற்ப இவர்கள் உள்ளார்கள். இவர்கள் யார்? (திருமகள்) - ஸர்வேச்வரனுடைய மேன்மை மற்றும் புருஷகாரம் ஆகியவற்றுக்கு முதன்மையாக உள்ளவள், அவனுடன் பட்டத்து மஹிஷியாக உள்ளவள். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-45) - ந கச்சித் ந அபராத்தயதி - இந்த உலகில் குற்றம் செய்யாமல் யார்தான் உள்ளார்கள் - என்று கேட்டபடி உள்ள பெரியபிராட்டியார். (மண்மகள்) - “குற்றம் பார்க்கலாமோ” என்று அவன் யாருடைய குற்றத்தையும் காணாமல், அவனுக்குப் பொறுமை ஏற்பட உபதேசிப்பவளாக, அவனுக்குப் பொறுமை ஏற்படும்படியாகச் செய்பவளாக உள்ள பூமாதேவி. (ஆயர் மடமகள்) - தனது வடிவழகால் அவனை மயக்கி, அவன் திருவுள்ளத்தில் யாரைக் குறித்தும்

குற்றம் ஆராயாமல் அவன் இருக்கும்படியாகச் செய்யும் நப்பின்னைப்பிராட்டி. இங்கு அரும்பத உரையில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீதயாசதகம் ச்லோகங்கள் மூன்றும் ப்ரமாணங்களாக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவையாவன

(6) - ஸமஸ்தஜநநீம் வந்தே சைதந்ய ஸ்தந்ய தாயிநீம் ச்ரேயஸீம் ஸ்ரீநிவாஸஸ்ய கருணாமிவ ரூபிணீம் - ஞானம் என்னும் தாய்ப்பாலை அளிப்பவளும், உயர்ந்தவளும், ஸ்ரீநிவாஸனின் கருணை என்பதே வடிவு கொண்டது போன்று உள்ளவளும், அனைத்து உலகிற்கும் தாயாக உள்ளவளும் ஆகிய பெரியபிராட்டியாரை நான் வணங்குகிறேன்.

(7) வந்தே வ்ருஷகிரீசஸ்ய மஹிஷீம் விச்வதாரிணீம் தத்க்ருபாப்ரதிகாதாநாம் ச்ஷமயா வாரணம் யயா - ஸ்ரீநிவாஸனின் கருணை என்பதற்கு ஏற்படுகின்ற தடைகளை விலக்குதல் என்பது எந்தப் பூமாதேவியால் நிகழ்கிறதோ, உலகத்தைத் தாங்கி நிற்பவளும், ஸ்ரீநிவாஸனின் மஹிஷியும் ஆகிய அந்தப் பூமாதேவியை வணங்குகிறேன்.

(8) நிசாமயது மாம் நீளா யத் போகபடலைர் த்ருவம் பாவிதம் ஸ்ரீநிவாஸஸ்ய பக்ததோஷேஷ்வதர்சநம் - யாருடைய மயக்கும் கண் பார்வை காரணமாக அடியார்களின் தோஷங்கள் விஷயத்தில் ஸ்ரீநிவாஸனுக்குப் பார்வை இல்லாமை என்பது உறுதியாக உள்ளதோ, அந்த நப்பின்னை என்னை கடாசுஷிக்கவேண்டும்.

ஆக நமது அபராதங்களுக்காக நமக்குத் தண்டனை அளிக்கத் தயாராக உள்ளவனைத் தடுத்து, தண்டனை அளிக்காமல் காப்பாற்றும் பெரியபிராட்டியார்; தண்டிக்கும் எண்ணமே தோன்றாமல் செய்கின்ற பூமிப்பிராட்டியார்; நமது அபராதங்களை அவன் காணாமல் மறைத்துவிடும் நப்பின்னைப் பிராட்டியார் - என்று கருத்து. மேலும் திருமகள் அவன் ஐச்வர்யம் என்றும், பூமாதேவி அத்தகைய ஐச்வர்யம் ஏற்படும் பூமி என்றும், ஆயர் மடமகள் - அத்தகைய ஐச்வர்யத்தை அனுபவிப்பவள் என்றும் கொள்ளலாம். (இவர் மூவர்) - அவனுடைய மேன்மை மற்றும் புருஷகாரத்துக்குத் தனித்தனியாக உள்ள இவர்கள் மூவர். (ஆளும் உலகமும் மூன்றே) - அந்த மூன்று பிராட்டிகளின் தனம் கூறப்பட்டது. அதாவது

கீழ், மேல், நடுவில் உள்ள மூன்று உலகங்கள் என்று பொருள். அல்லது மூன்றுவிதமான சேதநர்கள் - பத்தர், முத்தர், நித்யர் என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (உடன் அவை ஒக்க விழுங்கி) அவற்றில் ஒன்றும் பிரிகதிர்ப்படாதபடி ஏககாலத்திலே தன் திருவயிற்றிலே வைத்து; விபூதிவயமும் ரக்ஷயவர்க்கமென்றால், திருவயிற்றிலே வைக்குமது, ப்ரளயத்துக்குக் கர்மீபவிக்கும் எல்லையிலேயாகிறது. (ஆலிலைச் சேர்ந்தவன்) ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனான ஆலந்தளிரிலே சாய்ந்தருளினவன். அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தை உடையவன். (எம்மான்) அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவன். பத்ராலம்பநம் பண்ணிக்கீடீர் அடிமைகொண்டது! கீழில் அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்துக்கு மேலே ஒரு அகடிதகடநா ஸாமர்த்யமாயிற்று இது. “ந நமேயம்” என்று இருந்த என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினபடி. (கடல் இத்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே குறைவற வந்து வர்த்திப்பானாய், ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேச்வரன். அன்றிக்கே, கடலிற்காட்டில் மிக்க ஆச்சர்யத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன் என்றுமாம். (கண்ணன்) அந்த ஆச்சர்யங்களெல்லாம் தன்பக்கலிலே காணலாம்படியிருக்கிற க்ருஷ்ணன். (என் ஒக்கலையானே) யசோதைப் பிராட்டி மருங்கிலே இருக்குமாபோலே என் மருங்கிலே இராநின்றான்.

விளக்கம் - (உடன் அவை ஒக்க விழுங்கி) - ப்ரளயம் ஏற்பட்ட காலத்தில் அந்த மூன்று உலகங்களையும் விழுங்கி. அவற்றில் ஒன்று கூட தப்பி விடாதபடி தனது வயிற்றில் ஒரே நேரத்தில் வைத்துக் காப்பாற்றினான். இங்கு “அவை” என்பது பத்தர், முத்தர் மற்றும் நித்யர் ஆகிய மூன்று சேதநர்களையும் குறிக்குமோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதிஆகிய இரண்டுமே தன்னால் காக்கப்படுகின்றவை என்றபோதிலும், ப்ரளய காலத்தில் மோக்ஷத்தில் உள்ள நித்யர் மற்றும் முத்தர் ஆகிய இருவரும் ஆபத்து இன்றி உள்ளதால், இங்கு உள்ள பத்தர்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்க. (ஆலிலைச் சேர்ந்தவன்) - அனைத்து உலகங்களையும் தனது திருவயிற்றில் வைத்து, ஆலந்தளிரில் கண் வளர்ந்தவன். யாராலும் செய்ய முடியாத செயல்களையும் மிகவும் எளிதாகச் செய்து முடிக்கும் திறன் கொண்டவன். (எம்மான்) - இப்படிப்பட்ட செயல்கள் மூலம் என்னைத் தனது அடிமையாக்கிக்

கொண்டான். அடிமை சாஸநம் எழுதிக் கொடுத்தது போன்று, அந்த ஆலந்தளிரின் மூலம் என்னை அடிமையாக்கினான். அனைத்து உலகங்களையும் விழுங்கிய செயல் அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியம் என்றால், என்னை இவ்விதம் அடிமையாக்கியது என்பது அடுத்த அகடிதகடிநா ஸாமர்த்தியம் என்கிறார். இது எப்படி ? இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (36-11) - ந நமேயம் - யாருக்கும் தலைவணங்கமாட்டேன் - என்றிருந்த இராவணன் போன்று இருந்த என்னை, தன்னைத் தவிர வேறு யாருக்கும் வசப்படாதவன் என்று மாற்றினான். (கடல் இத்யாதி) - கடல் என்றால் திருப்பாற்கடலில் என்று பொருள். அல்லது திருப்பாற்கடலைக் காட்டிலும் என்றும் பொருள். அல்லது திருப்பாற்கடலில் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி கண்வளர்கின்ற, வியக்க வைக்கும் லீலைகள் கொண்ட ஸர்வேச்வரன்; அல்லது அந்தத் திருப்பாற்கடலைக் காட்டிலும் மிகுந்த வியப்பை அளிக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன். (கண்ணன்) - அந்த வியப்புகள் அனைத்தையும் தன்னிடம் காணலாம்படியாக உள்ள க்ருஷ்ணன். (என் ஒக்கலையானே) - யசோதையின் இடுப்பில் அமர்ந்துள்ளது போன்று எனது இடுப்பிலும் அமர்ந்துள்ளான்.

**1-9-5 ஒக்கலை வைத்து முலைப்பாலுண்ணென்று தந்திட வாங்கி
செக்கஞ் செகவன்று அவள் பாலுயிர் செகவுண்ட பெருமாள்
நக்கபிரானோடு அயனுமிந்திரனும் முதலாக
ஒக்கவும் தோற்றிய வீசன் மாயனென் நெஞ்சினுள்ளானே**

பொருள் - ஈச்வரன் என்று ப்ரஸித்தி பெற்ற ருத்ரன், யோநி மூலம் பிறப்பு இல்லாமல் தோன்றிய அஜன் என்று ப்ரஸித்தி பெற்ற நான்முகன், தன்னை அனைத்து ஐச்வரியங்களும் நிரம்பியவனாக எண்ணியுள்ள இந்த்ரன் போன்றவர்களையும், மற்ற அனைத்து பொருள்களையும் ஒரே காலத்தில் உண்டாக்கிய ஸர்வேச்வரன்; யசோதையைப் போன்று தனது இடுப்பில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, “இந்தத் தாய்ப்பாலைப் பருகுவாயாக” என்று அதட்டியபடி பூதனை அளித்த பாலைப் பருகி, “இந்த க்ருஷ்ணனை அழிக்கவேண்டும்” என்ற எண்ணத்துடன் வந்த பூதனையின் நினைவானது அவளுடன் சேர்ந்து முடியும்படியாக அவளுடைய உயிரையும் பாலுடன் சேர்த்து வாங்கியவன்; இப்படியாகப் பலவிதமான வியக்கவைக்கும் செயல்களை உடைய அந்த மாயன் என்னுடைய இதயத்திற்குள் வந்து தங்கிவிட்டான்.

அவதாரிகை - விரோதிநிரஸநசீலனாய் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவானவன் வந்து என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்த்தனானான் என்கிறார்.

விளக்கம் - அனைத்து விரோதிகளையும் போக்கவல்லவனும், அனைத்து பொருள்களின் படைப்பிற்குக் காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் எனது இதயத்தில் அமர்ந்தவன் ஆனான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒக்கலை வைத்து) பரிவுடைய யசோதைப் பிராட்டியைப் போலே தூக்கி எடுத்து மருங்கிலே வைத்து. (முலைப்பாலுண்ணென்று) “முலைக்கண் நெறித்து க்லேசப்படா நின்றேன்; உண்” என்று உறுக்கிக் கொடுக்க. (தந்திட) “அஸ்மாந் ஹந்தும்” என்னுமாபோலே, அந்நஞ்சு தமக்குக் கொடுத்தாற்போலே யிருக்கையாலே “தந்திட” என்கிறாராதல்; தருகை - கொடுக்கையாய் வழங்குகையாலே, “தந்திட” என்கிறாராதல். (வாங்கி) அவள் முலைகொடாவிடில் தரியாதாளாய்க் கொடுத்தாற்போலே, இவனும் முலையுண்ணாவிடில் தரியாதானாய் உண்டபடி. (செக்கம் செக) “செக்கம்” என்று மரணமாய், அவள் கோலின மரணம் அவள் தன்னோடே போம்படி என்னுதல்; அன்றிக்கே, செக்கம் என்று சிவப்பாய், அத்தால் நினைக்கிறது சீற்றத்தையாய், அவள் சீறின சீற்றம் அவள் தன்பக்கலிலே பலிக்கும்படி என்னுதல். “இலங்கை செந்தீயுண்ணச் சிவந்து” என்று சிவப்பைச் சீற்றமாக ப்ரயோகித்ததிறே. அன்றியே, செக்கஞ்செக என்றது – செக்கச்சிவக்க என்றாய், முலைகொடுத்த உபகார ஸ்ம்ருதியாலே திருவதரத்தில் பழுப்புத் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணினபடியாதல். (அன்று) ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப் புக்க அன்று. தனி இடத்திலே இவள் நலிய வந்த அன்று. (அவள் பாலுயிர்) அவள்பால் என்றது அவளிடத்து என்றபடி. அவளுடைய ஹேய சரீரத்தைப் பற்றி நிற்கிற உயிர். (செக) முடியும்படி. அன்றிக்கே, அவள் பாலையும் உயிரையும் முடியும்படி என்னுமாம். “முலையூடுயிரை வற்ற வாங்கியுண்ட வாயான்” என்னக்கடவதிறே. முலையால் நினைக்கிறது பாலையிறே அங்கு. “முலையுண்டான்” என்றால் முலைப்பாலுண்டான் என்றபடியிறே. (உண்ட பெருமான்) அவள் முலை உண்டு அவளை முடித்து, ஜகத்துக்கு ஒரு சேஷியைத் தந்தவன்; “ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிசீரம் ரஸ்யமாஸீஜ்ஜகத்குருரோ:” என்கிறபடியே.

விளக்கம் - (ஒக்கலை வைத்து) - அவன் மீது மிகுந்த பாசமும் பரிவும் கொண்டவளான யசோதை போன்று அவனைத் தூக்கி எடுத்து, தனது இடுப்பிலே வைத்துக்கொண்டாள். “தாய்ப்பால் கொடுத்தல்” என்னும்போதே “இடுப்பில் வைத்துக் கொடுத்தல்” என்பது தெளிவாக இருக்க, “ஒக்கலை” என்று தனியாக ஏன் கூறினார்? பரிவு என்பதை வெளிப்படுத்தவே ஆகும். (முலைப்பாலுண்ணென்று) - “எனது ஸ்தனங்களில் வைத்து நிற்கிறேன், பாலைப் பருகுவாயாக”, என்று அதட்டினாள். (தந்திட) - இங்கு “கொடுத்திட” என்று கூறாமல், “தந்திட” என்று ஏன் கூறினார்? இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-5) - அஸ்மாந் ஹந்தும் - “இராமனைக் கொல்ல வருகிறான்” என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக, இராமனைக் கொன்றால் தங்களைக் கொன்றதற்குச் சமானம் என்று உணர்ந்த சுகீவன், “நம்மைக் கொல்ல வருகிறான்” - என்று உரைத்தது காண்க. இது போன்றே இங்கும் க்ருஷ்ணனுக்கு அளிக்கப்பட்ட விஷமானது தனக்குத்தானே அளித்துக் கொண்டது போன்று இருந்ததால் “தந்திட” என்றார். “அவள் தர வாங்கினான்” என்று அல்லவோ பொதுவாகக் கூறப்படும்? இதனை அடியொட்டி “தருவது” என்பது “கொடுப்பது” என்பதுடன் ஒத்துப்போவதால் “தந்திட” என்றார். (வாங்கி) - தனது ஸ்தனங்களில் உள்ள விஷப்பாலை அவனுக்கு அளிக்காமல் இவளால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாது என்பது போன்று, இவளது ஸ்தனங்களில் உள்ள விஷப்பாலைப் பருகாமல் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாது என்று இவன் உள்ளான். “செக்கம்” என்றால் மரணம். அதாவது அவள் விரும்பி வந்த மரணம் என்பது அவளுக்கே ஏற்படுவதாகச் செய்து. அல்லது “செக்கம்” என்றால் சிவப்பு; அதாவது சீற்றத்தால் வந்த சிவப்பு; அவள் சீறின சீற்றம் என்பது அவள் பக்கமே திரும்பி முடியும்படி என்று கருத்து. பெரிய திருமொழி (8-6-6) - இலங்கை செந்தீயுண்ணச் சிவந்து - என்ற வரியில், சீற்றம் என்பதைச் சிவப்பாக உரைத்தமை காண்க. அல்லது செக்கஞ்செக = செக்கஞ்சிவக்க என்று கொள்ளலாம்; தனக்குத் தாய்ப்பால் கொடுத்து நின்ற உதவி காரணமாக, அந்த உபகாரத்தை எண்ணியவனாய், தனது அழகாகச் சிவந்த உதடுகளில் புன்முறுவல் வெளிப்பட்டபடி நின்றதைக் கூறுகிறார். அரும்பத உரையில் உள்ள பெருமாள் திருமொழி பாசரம் இங்கு அனுபவிக்கத்தக்கது. பெருமாள் திருமொழி(7-7) - மழலை மென்னகை இடையிடை அருளா வாயிலே முலையிருக்க என் முகத்தே - எனது ஸ்தனங்களில்

தாய்ப்பாலைப் பருகும்போது அவ்வப்போது தனது வாயை எடுத்து, என்னுடைய தாய்ப்பால் மேலும் சுரக்கும்படியாக தனது மழலைச் சிரிப்பை உதிர்த்தபடி - என்றது காண்க. (அன்று) - இந்த உலகிற்கு நன்மையைச் செய்யவேண்டும் என்பதற்காக க்ருஷ்ணனாக அவதாரம் செய்த அன்று. அல்லது தனியாக உள்ள ஓர் இடத்திலே இவள் உயிர் நீங்குவதற்காக வந்த நாளில் என்றும் கூறலாம். (அவள்பாலுயிர்) - “அவள் பால்” என்றால் “அவளிடம் உள்ள” என்று பொருள். அவளுடைய தாழ்வான சரீரத்தைப் பற்றியபடி நிற்கின்ற அவளது உயிர். (செக) - முடியும்படியாக அல்லது அவளது பால் மற்றும் உயிர் ஆகிய இரண்டுமே முடியும்படியாக. பாலையும் உயிரையும் சேர்த்து வாங்கியதற்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார். பெரிய திருமொழி (1-3-1) - முலையூடுயிரை வற்ற வாங்கியுண்ட வாயான் - என்பது காண்க. முலை என்று கூறும்போது பால் அல்லவோ நினைக்கப்பட்டது. “முலை உண்டான்” என்றால் “முலைப்பால் உண்டான்” என்று பொருள். (உண்ட பெருமான்) - அவளுடைய ஸ்தனங்களில் உள்ள பாலையும் உயிரையும் பருகி, அவளை முடித்து, இந்த உலகிற்கு ஒரு எஜமானனாகத் தன்னை அளித்தான். இதற்கு ப்ரமாணம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிச்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ்ஜகத்குருரோ: - ஸ்தனங்கள் வழியே பெருகும் விஷம் கலந்த பாலைப் பருகி, அவளது உயிரை முடித்து, இந்த உலகிற்குக் குருவாகத் தன்னைத் தந்தவன் - என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (நக்கபிரான் இத்யாதி) ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரனாக ப்ரஸித்தனாயிருக்கிற ருத்ரனோடே கூட, அவனுக்கும் ஜநகனான சதுர்முகனும், அவனுக்கும் இவ்வருகான இந்த்ரனும் தொடக்கமாக இவ்வருகுள்ளோர் எல்லாரையும், அத்திக்காயில் அறுமான்போலே ஒன்றாக அரும்பிக்கும்படி பண்ணின ஸர்வேச்வரன். (மாயன்) ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே அநுப்ரவேசம் முதலான ஆச்சர்யத்தையுடையவன்; ஸர்வசரீரியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன். (என் நெஞ்சினுள்ளானே) என் சரீரத்தில் ஏகதேசத்தைப் பற்றி நின்றான்.

விளக்கம் - (நக்கபிரான் இத்யாதி) - தனது கூட்டத்திற்கு உபகாரனாக ப்ரஸித்தி பெற்ற ருத்ரன், அந்த ருத்ரனுக்குத் தந்தையான நான்முகன், அவனுடன் உள்ள இந்த்ரன் தொடக்கமாக, இந்தப் பூமியில் உள்ளவர்கள் அனைவரையும்

படைத்தவன். எப்படிப் படைத்தான் என்று கூறுகிறார். அத்திக்காயில் ஒரே நேரத்தில் பல கொசுக்கள் ஓசை எழுப்பியபடி உள்ளது போன்று படைத்தான். (மாயன்) - தான் ஸ்ருஷ்டித்த இந்த உலகில் தொடர்ந்து ப்ரவேசித்தபடி இருத்தல் போன்ற வியப்பான செயல்களைச் செய்பவன். அனைத்துவிதமான உயிர்களையும் தனது சரீரமாகவே கொண்ட ஸர்வேச்வரன். (என் நெஞ்சினுள்ளானே) - என்னுடைய சரீரத்தில் ஓர் இடத்தைப் பற்றியபடி நின்றான். மார்பைப் பற்றியபடி நின்றான் அல்லது அவதாரிகையில் கூறுவதற்கு ஏற்ற இதயத்தைப் பற்றியபடி இருந்தான். பெரிய திருமொழி (2-4-7) - நெஞ்சிடந்தான் - என்றது காண்க.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 60)

57. புலக்குண்டலப் புண்டரீகத்த போர்க்கெண்டை வல்லியொன்றால்

விலக்குண்டலாகின்று வேல் விழிக்கின்றன கண்ணன் கையால்

மலக்குண்டமுதம் சுரந்த மறிகடல் போன்றவற்றால்

கலக்குண்ட நான்குண்டார் எம்மையாருங் கழறலரே.

பொருள் - அழகான குண்டலங்களைக் கொண்ட, தாமரை மலர் போன்ற தலைவியின் முகத்தில் காணப்படும் யுத்தம் செய்வதான மீன்கள் போன்ற கண்கள், இடையில் உள்ள மூக்கு என்னும் கொடியால் விலக்கப்பட்டபடி உள்ளன; அவை இரண்டும் தனித்தனியே உலவியபடி வேலாயுதம் போன்று சீற்றத்துடன் பார்க்கின்றன. அந்தப் பார்வை மூலம், க்ருஷ்ணனின் திருக்கரங்களால் கலக்கப்பட்டு அமிர்தத்தை வெளியேற்றிய கடல் போன்று, நானும் கலங்கி நின்றேன். இதனைக் காணும் யாராக இருந்தாலும் என்னை எந்தவிதமான குற்றமும் கூறமாட்டார்கள்.

அவதாரிகை - ஸம்சுலேஷித்து விசுலேஷமும் வருத்தமாயிற்று. ஒரு கார்யபுத்யா பிரிந்தானேயாகிலும் “ந ஜீவேயம் சுஷணம்பி” என்னும்படியிறே தலைமகன் ஆற்றாமையிருப்பது; அவனுடைய வாற்றாமையால் வந்த தளர்த்தியைக் கண்ட

பாங்கானவன், “லோகயாத்ரையிலொன்றுக்கு ஈடுபடாத நீ ஒரு விஷயத்துக்காக இப்பாடுபடுமது தலைமைக்குப் போராது காண்”, என்று திருத்தப் பார்க்க, “அவளுடைய நோக்குக் கிலக்கானார் படுமதறியாமை காண் நீ இப்படி சொல்லுகிறது; நீயும்வள் நோக்குக் கிலக்கானாயாகில் இப்படி சொல்லாய் காண்” என்று அவன் கழறினத்தை மறுத்து வார்த்தை சொல்லுகிறான். கழிற்றெதிர் மறுத்தலென்று கிளவி.

விளக்கம் – நாயகியுடன் கூடி நின்ற நாயகன், அவளை விட்டுப் பிரிந்தபோது ஏற்பட்ட துயரம் மிகவும் அதிகமானது. ஏதோ ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டே தலைமகன் பிரிந்து செல்லவேண்டியிருந்தது என்றபோதிலும், இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (66-10) - ந ஜீவேயம் சஷணம் அபி – ஒரு நொடி கூடப் பிரிந்த பின்னர் உயிர் தரிக்கமாட்டேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அல்லவோ தலைமகனின் பிரிவுத் துன்பம் உள்ளது? இவனது பிரிவாற்றாமை காரணமாக இவனுக்கு ஏற்பட்ட தளர்ச்சியைக் கண்ட இவனது தோழன் ஒருவன் இவனிடம், “இந்த உலக விஷயங்கள் எதிலும் ஈடுபடாமல் உள்ள நீ, ஒரு விஷயத்தை எண்ணி இவ்விதம் படாதபாடு படுகிறாயே! இது உனது தலைமை என்ற செயலுக்கு ஏற்புடையது அல்ல”, என்று கூறி அவனைத் திருத்தப் பார்த்தான். அப்போது தலைமகன் அவனிடம், “அவளுடைய பார்வைக்கு இலக்கானவர்கள் படும்பாடு என்ன என்பதை அறியாமல் நீ உள்ளதால் இவ்விதம் உரைக்கிறாய். நீயும் அவளுடைய பார்வைக்கு இலக்கானால் இவ்விதம் என்னிடம் பேசமாட்டாய்,” என்று அவன் கூறிய சொற்களை மறுத்து உரைத்தான்.

வ்யாக்யானம் – (புலக்குண்டல இத்யாதி) கெட்டேன், இவன் செய்வதென்னென்று அவன் புத்தியிலே படுகைக்காக அவை தன்னைப் பேசுகிறான் ஸர்வேந்த்ரியாபஹார சஷமமான குண்டலமுண்டு கர்ணபூஷணம், அத்தையுடைத்தாயிருப்பதொரு தாமரை பூப்போலேயாயிற்று முகமிருப்பது. குண்டலமென்று வட்டணிப்பைச் சொல்லவுமாம். “புல” என்றத்தைப் பொலவென்றாக்கி பொன்னாலே செய்த குண்டலமென்றும் சொல்லுவர்கள்.

(புண்டரீகத்த போர்க்கெண்டை) அத்தாமரைப்பூவின் மேலே சில கெண்டைகள் பொருகிறாப் போலேயாயிற்றுக் கண்கள். அல்லாத அவயவங்களிற் காட்டில் காற்கட்டவற்றாயிறே முகமிருப்பது. அதில் ப்ரதாநமாயிறே கண்களிருப்பது. (வல்லியொன்றால் விலக்குண்டு) இரண்டு மத்தகஜந் தன்னிலே பொரா நின்றால் நடுவேயொரு கணையத்தைப் பொகட்டாற் போலேயாயிற்று மூக்கிருப்பது. (உலாகின்று) நடுவேயிது கிடக்கையாலே இரண்டுந் தன்னிலே வந்து கிட்டப் பெறாதே, அவ்வாசியையுமிங்கேயேற வைத்துக் கொண்டுவா நின்றது. ஈச்வரன் வைத்த மர்யாதையிற் செவ்விதாக நிற்கமாட்டாது போலேயிரா நின்றன. (வேல்விழிக்கின்றன) வேலையிட்டு மறுபாடுருவக் குத்தினாற் போலேயாயிற்று நோக்குக்களிருப்பது.

விளக்கம் – (புலக்குண்டல இத்யாதி) - தலைமகனின் நிலை அறியாமல் உரைத்த தோழனுக்கு, தான் பட்டபாடு நேர்ந்தால் என்ன ஆகும் என்று உணர்த்துவதற்காக அவளது கண்களைக் குறித்து உரைக்கிறான். அதாவது இதனைக் கேட்ட பின்னர் அந்தத் தோழன், “ஆகா! நாம் சிக்குண்டு கெட்டோம். இவன் என்ன பாடுபட்டானோ? எப்படிச் சமாளித்தானோ?”, என்று உணர்ந்து கூறும்படியாகச் செய்யத் தலைமகன் முயல்கிறான். அனைத்து இந்திரியங்களையும் தன் பக்கம் வசீகரித்து இழுக்கவல்ல குண்டலங்கள் உண்டு; அவை கர்ணபூஷணங்கள் – காதுகளில் பூணப்படும் ஆபரணமாகும். இப்படிப்பட்ட குண்டலங்களைக் கொண்டதாக தாமரைமலர் போன்ற முகம் உள்ளது. குண்டலம் என்ற சொல் மூலம், வட்டமாக உள்ள அமைப்பைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். இங்கு உள்ள “புலக்குண்டலம்” என்பதை “பொலக்குண்டலம்” என்று படித்தால், பொன்னால் செய்யப்பட்ட குண்டலம் என்றும் பொருள் கொள்வர். (புண்டரீகத்த போர்க்கெண்டை) – அந்தத் தாமரைமலராகிய முகத்தின் மீது கெண்டை மீன்கள் போன்ற கண்கள் உள்ளன. மற்ற அவயவங்களைக் காட்டிலும், காண்பவர்கள் கால்களை அங்கேயே நிறுத்துவதாக முகம் அல்லவோ உள்ளது? அந்த முகத்திலும் முக்கியமானதாகக் கண்கள் உள்ளன. (வல்லியொன்றால் விலக்குண்டு) - இரண்டு மதம் கொண்ட யானைகள் சண்டை செய்தால், அவை சண்டை செய்யாமல்

இருப்பதற்காக அவற்றின் நடுவே போடப்படும் கணையம் என்னும் பெரியமரம் போன்று மூக்கு உள்ளது. (உலாகின்று) - கண் என்பதான மீன்கள் இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று தாக்க வரும்போது, நடுவில் இந்த மூக்கு உள்ளதால் அவற்றால் அருகருகே நெருங்க இயலவில்லை. காது வரை நீண்ட கண்கள், ஸர்வேச்வரன் அமைத்து வைத்த அந்த அமைப்பு என்ற கட்டுப்பாட்டில், நிற்க இயலாமல் பாய்ந்தன. (வேல்விழிக்கின்றன) - வேலை வைத்துக் கொண்டு தாக்குவது போன்று கண்களில் பார்வை உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணனித்யாதி) ஒரு மஹாபாஹுவான க்ருஷ்ணன் கையாலே கடல் கீழ் மண்கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படி மறுகக் கடையுண்டு தன் நல்ஜீவனான அம்ருதத்தைக் காட்டிக் கொடுத்த கிளர்ந்த கடல் போலேயாயிற்று இவன் காம்பீர்யமடைய விழுந்து நின்றபடி. “மறிகடல்போன்று” என்னுதல் “மறிகடல் போன்றவற்றால்” என்று கண்களுக்கு விசேஷணமாதல். அவள் நோக்கினவாரே, இவனுமெதிரே நோக்குமினே; அந்நோக்கிலே தானீடுபட்டுத் தன்னகவாயி லீடுபாடெல்லாந் தன் கண்ணுக்குள்ளே தோற்றும்படி நின்றானாய், அவற்றை நினைக்கிறான். (அவற்றால்) அவைதானிப்போதும் வடிம்பிடுகிறபடி. (கலக்குண்ட நானு கண்டார்) நான் கலங்கினவன்று கண்டார். (எம்மையாருங்கழறலரே) என் ப்ரக்ருதியறியும் நீயேயன்றிக்கே இத்தனை பாவபந்தமில்லாத புறம்புள்ளாருமிப்படி கழறி வார்த்தை சொல்லார்கள்.

விளக்கம் - நீண்ட திருக்கரங்களைக் கொண்ட க்ருஷ்ணனின் திருக்கரம் மூலம் கடலின் கீழே உள்ள மண்ணானது மேற்புறமாக வந்து சேரும்படியாகத் திருப்பாற்கடல் கடையப்பட்டது; அப்போது அந்தக் கடல் தனது உயிர் போன்ற அமிர்தத்தை வெளிப்படுத்திக் கலங்கி நின்றது; இதே கடல் போன்ற நிலையே அவனுடைய காம்பீர்யத்துக்கு ஆனது. “மறி கடல் போன்று” என்றும் கூறலாம். அல்லது, “மறிகடல் போன்றவற்றால்” என்று கண்களுக்குச் சிறப்பாகவும் உரைக்கலாம். அவள் இவனைப் பார்த்தவுடன், இவனும் அவளைப் பார்க்கிறான்; அப்போது அவனது அந்தப் பார்வையில் ஈடுபட்ட அவள், தனது உள்ளும்புறமும்

உண்டான ஈடுபாடு முழுமையையும் கண்ணில் வெளிப்படும்படி நிற்கிறாள்; அதனை இவன் எண்ணிப் பார்க்கிறான். (அவற்றால்) - அந்தப் பார்வையால் தாக்கப்பட்டு தழும்பு ஏறும்படி. (கலக்குண்ட நான்கு கண்டார்) - நான் கலங்கிய நாளில் என்னைக் கண்டவர்கள். (எம்மை யாருங்கழறலரே) - என்னுடைய நிலையை நன்றாக உணரவல்ல உற்ற தோழனான நீ மட்டும் அல்லாமல், என்னிடம் எந்தவிதமான பழக்கமும் இல்லாதவர்கள் கூட, எனது நிலையைக் குறித்துப் பழித்து உரைக்கமாட்டனர்.

ஸ்வாபதேசம் - இத்தால், ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயிலேயகப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை பகவத்விஷயத்தைக் காட்டியும் மீட்கவொண்ணாதபடி சொல்லிற்று. அவர்கள் "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்குமவர்கள்போலே காணும். "பவத: பரமோமத:" என்கிறபடியே அவருகந்ததென்றிறே பின்னை பகவத்விஷயத்தை விரும்புவது.

விளக்கம் - ஆழ்வாரின் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ என்பதில் சிக்குண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை பகவத்விஷயத்தைக் காண்பித்து மீட்கமுடியாத நிலை கூறப்பட்டது. "தேவுமற்றறியேன்" என்றே அவர்கள் இருப்பார்கள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்